

Bělohradské listy

Časopis Bělohradu a okolí

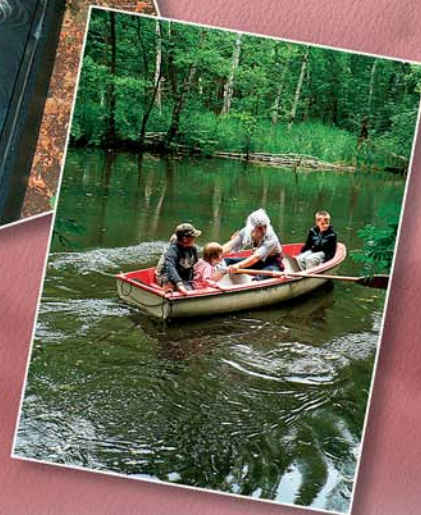
Vydáno 24. 7. 2009 • Ročník IX • Cena 16,- Kč

4 / 2009

Objektivem Bělohradských listů

Strašidelná Bažantnice

BĚLOHRADSKÉ LISTY

Časopis Bělohradu a okolí 4/2009

- 2 **OBJEKTIVEM
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**
- 3 **FEJETON**
(LENKA VICHNAROVÁ)
- 4 **ZEPTALI JSME SE ZA VÁS**
- 5 **STAROSTA ODPOVÍDÁ,
ZM INFORMUJE**
- 6-7 **CUKRÁRNA U MISTRŮ**
(EDUARD ČELIŠ)
- 8-9 **DŮM Č.P. 28**
(JOSEF ŠPŮR, PAVEL ŠUBRI)
- 10 **VANIČKOVI**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)
- 11 **ROZHOVOR SE STAROSTKOU
LUKAVCE**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 12-13 **60 LET SOUBORU HOŘEŇÁK**
(VÁCLAV LEJDAR)
- 14-15 **HASIČI V PROSTŘEDNÍ NOVÉ VSI**
(EDUARD ČELIŠ)
- 16-17 **ROZHOVOR S JIŘÍM SEHNALEM**
(ANTONIE VANIŠOVÁ)
- 18 **Z DOPIŠŮ ČTENÁŘŮ**
- 19 **UDÁLOSTI – ZAJÍMAVOSTI**
- 20 **JAN VOLÁK**
(EDUARD ČELIŠ)
- 21 **7. ROČNÍK LETNÍHO TURNAJE
PŘÍPRAVEK V L. BĚLOHRADĚ**
(JIŘÍ BICIŠTĚ)
- 22 **TŘI LÁZEŇSKÁ ZASTAVENÍ
BĚLOHRADSKÝCH RADNÍCH**
(JAROSLAV JIRÁSKO)
- 23 **NOVÝ LÁZEŇSKÝ RESORT
STROM ŽIVOTA**
(VÁCLAV LEJDAR)

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE

STR. 1 VÁCLAV LEJDAR

FOLKLORNÍ SLAVNOSTI

STR. 24 JAROSLAV VOVES

LETECKÝ DEN V CHOTČI

DALŠÍ ČÍSLO BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ

VYJDE 25. 9. 2009

Bělohradské listy

Vydává Město Lázně Bělohrad

Vychází jako dvouměsíčník

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Hana Friedrichová, Svatopluk Hrnčíř, Václav Lejdar, Josef ŠpŮr, Ing. Pavel Šubr, Mgr. Antonie Vanišová, Ing. Lenka Vichnarová.

Povoleno MK ČR pod č. E 10901

Adresa: Město Lázně Bělohrad

Městské kulturní středisko,

Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon: 493 792 208, Fax: 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Grafika, sazba a tisk: tiskárna ARPA,

Kotkova 792, Dvůr Králové n. L.

Pošlete je k vodě!

Slunce ostře svítí, vzduch se jen tetelí, je vedro k nedýchání. Ale na břehu útulného koupaliště se to vydržet dá. Zvláště když je točená zmrzlina vynikající. A pivo má správný říz. Na písčité pláži je dostatek stínu pod vzrostlými stromy, děti si hrají na klouzačce, jejich rodiče odpočívají nebo pinkají volejbal.

Kde to jsem?

Přece na koupališti slibovaném mnoha politickými stranami, které usilovaly o hlasy bělohradských voličů v minulých volbách.

Že ho nepostavili a do dalších voleb už nepostaví? Ale představa, že by ve městě bylo, je fakt moc pěkná. A u voličů zjevně zabrala.

Vždycky se pak jako na potvoru najdou nějaké objektivní příčiny, proč to nejde. Potíže s pozemky? Nebo snad náročné požadavky na hygienu? Slabý pramen? Došly peníze?

Jen co se na volebních proklamacích usadí prach, jsou sliby ty tam.

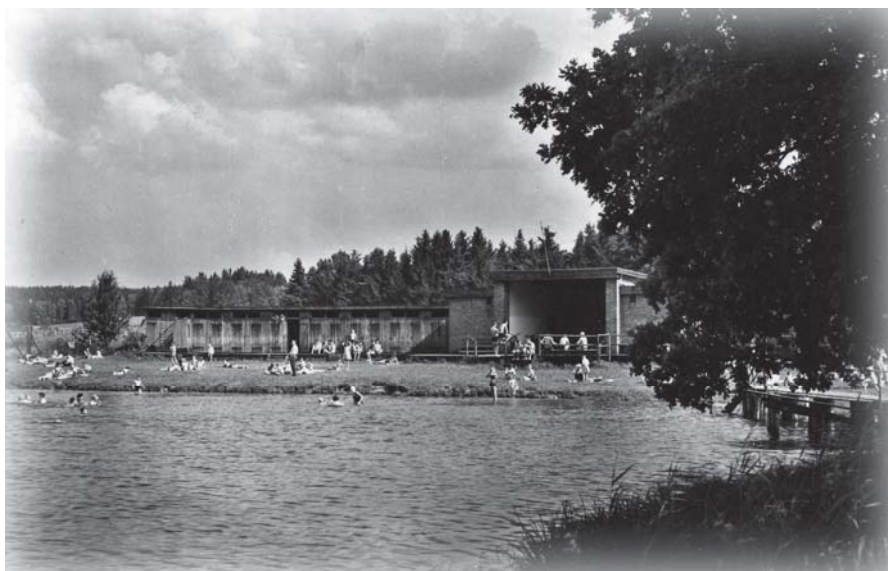
Nevím, proč já jsem tak hloupá a vždycky jim věřím. V případě bělohradského koupaliště, můžeme mu říkat třeba Nesplněné přání nebo Marná naděje, jsem zase nalítla. Už jsem si představovala, jak to bude pěkné. Vzhledově něco podobného, jako mám ve svém vzpomínkovém šuplíku z dávného dětství v paměti uschované dojmy z Pardoubku.

A služby, ty budou samozřejmě na úrovni 21. století. Voda čistá stejně jako sprchy a WC, občerstvení, možná chatičky či menší penzion. Takové šikovné místo k neformálním setkáním po práci i na dovolené. Lákadlo pro turisty i lázeňské hosty, jistota a zázemí pro místní, kteří když si chtějí pořádně zaplavat, dávají zatím vydělat okolním městečkům.

V Miletíně či Pecce možná před volbami neslibovali vůbec nic, ale zato se už koupou.

Až vám zase budou slibovat nesplnitelné a mámit na to vaše hlasy, mám jednu radu: pošlete je k vodě.

Lenka Vichnarová, foto: archiv

Co je to datová schránka?

Datová schránka je elektronické úložiště, které je určeno ke komunikaci s orgány veřejné moci. Její pomocí bude možné zasílat úřední dokumenty v elektronické podobě orgánům veřejné moci a také je od nich přijímat. Tento způsob komunikace nahradí klasický způsob doručování v listinné podobě a díky němu dojde ke zvýšení efektivity veřejné správy. Úřady i veřejnost ušetří čas i peníze.

Jak funguje datová schránka?

Datová schránka není e-mail. Jedná se o maximálně zabezpečenou elektronickou platformu komunikace, jejíž obsah se rovná dříve známému listinnému originálu zásilek s modrým pruhem. Pokud budete odesílatelem vy, bude vám doručeno elektronické potvrzení v okamžiku doručení příslušnému úřadu. Elektronické doručení dokumentu má stejné právní účinky jako doručení do vlastních rukou.

Pro koho je datová schránka určena?

Jste-li osobou oprávněnou jednat za orgán veřejné moci nebo za právnickou osobu, zapsanou do obchodního rejstříku, bude vám datová schránka zřízena

ze zákona. Jste-li fyzická nebo podnikající fyzická osoba, popřípadě právnická osoba, nezapsaná do obchodního rejstříku, můžete si o zřízení datové schránky požádat, nejlépe na pracovištích Czech POINT, a využívat výhod zaručené a bezpečné komunikace s orgány veřejné moci třeba z pohodlí svého domova či kanceláře.

Jakým způsobem se budou datové schránky zavádět?

Datové schránky budou zavedeny od 1. 7. 2009 díky zákonu o „elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů“ č. 300/2008 Sb. Od tohoto data začne Česká pošta rozesílat zásilky se žlutým pruhem statutárním zástupcům orgánů veřejné moci a zástupcům právnických osob zapsaných v obchodním rejstříku obsahující přístupové údaje do datových schránek. Po vyzvednutí zásilky je možné se přihlásit do datové schránky, nastavit, případně ji aktivovat. Pokud si zástupce přístupové údaje nevyzvedne, nebo vyzvedne, ale nepoužije – tedy neaktivuje schránku nejpozději do 31. 10. 2009, bude tato schránka aktivována automaticky.

Kde najdete více informací?

Podrobnější informace naleznete na internetových stránkách www.datoveschranky.info nebo je obdržíte na bezplatné infolince 270 005 200 každý pracovní den od 9 do 17 hodin.

Tomáš Hons, správce sítě MěÚ

Vážený pane starosto,

chceme touto cestou poděkovat ZŠ Lázně Bělohrad za výbornou práci s handicapovaným žákem. Práce vedení školy, pedagogů a asistentů je empatická, organizačně i metodicky velmi dobře zvládnutá.

Děkujeme i Vám za podporu školského zařízení při integraci žáků se speciálními pedagogickými potřebami. Předějte, prosím, tento dopis škole a pokud je to možné, zveřejněte v místním tisku.

Mgr. Iva Doudová, zást. ředitelky pro SPC - Speciální pedagogické centrum Náchod

V letošním roce radu města a naše zahrádky velice trápily krádeže květin, které už několik let v našem městě vzorně vysazují učni ze SOU v Kopidlně, a další zeleně z veřejných prostranství. Dne 3. června se zloděje, kterým byla občanka obce Lány, podařilo odhalit. Chtěl bych tímto poděkovat všem občanům, kteří si všímají podobných nešvarů a dokáží nás na ně upozornit. Díky pozornému občance tak byla nyní odhalena zlodějka květin, v loňském roce díky pozornému občanovi byli odhaleni sprejeři, kteří pomalovali několik objektů na náměstí K. V. Raise a na Malém náměstí.

Pavel Šubr – starosta města

Stanovisko zastupitelstva města k řešení dopravy v našem městě:

Zastupitelstvo města Lázně Bělohrad projednalo na svém zasedání 1.7.2009 stav příprav výstavby přeložky silnic II/284 a II/501 a chce tímto o stavu příprav informovat všechny občany města. Trasa přeložky vede od silnice na Miletín (II/284) za rybníkem Pardoubek do Prostřední Nové Vsi, kde u hasičské zbrojnice kříží kruhovým objezdem silnici II/284 na Novou Paku a pokračuje směrem k železniční trati, jejíž křížení bude řešeno podjezdem, a na stávající silnici na Jičín (II/501) se napojí u Kotykova rybníka opět kruhovým objezdem. Změnou územního plánu města došlo k úpravě trasy přeložky u křížení železnice.

Královéhradecký kraj uvolnil na svém květnovém zasedání finanční prostředky na výkup pozemků a zároveň projednal podání žádosti o dotaci na výstavbu celé přeložky v případě, že se podaří na akci získat územní rozhodnutí. Informace o.s. Bílý Hrad, že se bude realizovat pouze první část přeložky a doprava bude svedena na náměstí, jsou fámou, naopak orgány města při všech jednáních s investorem (Správa a údržba silnic Královéhradeckého kraje) požadovaly připravit projektovou dokumentaci a žádat o příslušná povolení včetně dotace na celou přeložku.

Trasu přeložky posuzovala od roku 2005 řada odborníků a považují řešení dle územního plánu města za nejrozumnější. Výstavbou přeložky dojde k významnému snížení dopravy nejen v ulicích T. G. Masaryka a Lázeňské, ale i na náměstí K. V. Raise a v Harantově ulici. Rada města tímto žádá občany, aby pochopili nutnost výstavby přeložky silnic pro budoucí rozvoj našeho města, neboť přeložka nejen zklidní dopravu v centru města, ale umožní i využití dalších pozemků severně od ulic Tyršovy a Karla Moora pro výstavbu rodinných domů a pozemků kolem přeložky pro drobnou výrobu a služby. Přes všechny výhody, které přeložky silnic městu přinesou, se některých občanů dotknou i negativně. Zastupitelstvo města o tomto jedná a bude se snažit negativní dopady na občany co nejvíce eliminovat.

Je jednoznačné, že jediná šance vybudovat přeložku a řešit dopravu v našem městě je právě z prostředků Evropské unie, které je možno čerpat do roku 2013, a poslední výzva k podání žádosti o dotaci se předpokládá v roce 2011.

V Lázních Bělohradě 1. července 2009

V Hůře jsou pěkně opraveny cesty, dají se využívat pro horská kola. Skoro nesjízdná je ale tzv. horská cesta od Bukoviny. Nechystáte také její opravu?

Opravy cest v Hůře uskutečnil státní podnik Lesy ČR, o čemž jsme psali v Bělohradských listech v loňském roce. Ještě jednou jim za to děkuji. Revírník Lesů ČR p. Plecháč mě informoval, že v horizontu 2 až 3 let by mělo dojít i k úpravě „Horské cesty“ a tzv. třetí aleje v Hůře. Město by chtělo vybudovat cyklostezku z Horní Nové Vsi podél Javoroky k silnici na Dolní Javoří, která by sloužila pro kolečkové brusle a zároveň by vznikl okruh pro horská kola, který by pokračoval z Dolního Javoří po první aleji v Hůře do Brtve a zpět do Lázní Bělohradu.

V denním tisku jsem četla článek, že města kolem 5000 obyvatel jsou znevýhodněna při získávání finančních prostředků od státu. Týká se to i Bělohradu?

Hlavním zdrojem příjmů měst a obcí je podíl na tzv. sdílených daních. Systém přerozdělování těchto daní (tzv. rozpočtové určení daní – RUD) se změnil od roku 2008. Za rok 2008 např. obce se 100 obyvateli obdržely na 1 občana asi 9100 Kč, obce s 5000 obyvateli 6900 Kč, ale města se 100000 obyvateli 9900 Kč a čtyři největší města (Praha, Brno, Ostrava a Plzeň), v nichž žije 20 % obyvatel, získala 50 % všech prostředků určených pro obce a Praha zhruba 30000 Kč na občana. Od 1. ledna 2010 měl platit nový zákon, ale stále se o něm diskutuje. Podle analýzy, kterou zpracovala Vysoká škola ekonomická, by 4 největší města měla získat méně prostředků a polepšit by si měly především obce od 1500 do 5000 obyvatel, kam patří i Lázně Bělohrad. Podle těchto propočtů bychom měli získat na občana zhruba 10370 Kč, což je celkem navíc o 13 milionů Kč (zhruba o třetinu)! Velká města ale i nejmenší obce se novému systému brání, jeho zavedení nepomáhá ani současná krize. Navíc v loňském roce obce získaly ze sdílených daní celkem 155 mld. Kč, letos je výhled o 25 mld. Kč nižší, což je zhruba 84 % loňské skutečnosti. Znamená to, že místo navýšení příjmů očekáváme v letošním i příštím roce výrazné snížení daňových příjmů našeho města.

Proč jste v některých místech nepostavili kanalizaci a lidé tam ži-

ující se tak nemají možnost na kanalizaci připojit? Přitom platíme daně stejně jako ostatní občané!?

Investorem akce „Čistá Cidlina“ není město, ale Vodohospodářská a obchodní společnost Jičín (VOS). Město původně chtělo žádat samo o dotaci a nechalo zpracovat projektovou dokumentaci na výstavbu kanalizace. Poté, co VOS začala připravovat akci „Čistá Cidlina“, město se do akce zapojilo a projekt jí prodalo. Při posuzování žádosti o dotaci jsou důležitým kritériem náklady na 1 ekvivalentního obyvatele. Proto firma, která připravovala žádost o dotaci za VOS, musela vyřadit z projektu některé nerentabilní lokality, ale i lokality, kde města připravují novou výstavbu, protože dotace z EU jsou pouze na odkanalizování stávající zástavby. Zastupitelstvo našeho města samozřejmě chtělo, aby bylo odkanalizováno co nejvíce lokalit, proto na výstavbu kanalizace v některých úsecích především v Horní Nové Vsi uvolnilo prostředky z rozpočtu města. Předpokládáme, že město bude i do budoucna rozšiřovat kanalizační síť, ale v některých místech je výstavba kanalizace skutečně neekonomická. Z tohoto důvodu se nestavěla kanalizace v některých lokalitách v Lánech a v Horní Nové Vsi. Podobná situace je třeba i u plynifikace či u výstavby komunikací, kdo bydlí na menší vesnici nebo na samotě bohužel nebude mít zaveden plyn a nebo k němu nepovede asfaltová komunikace, protože to prostě není ekonomické.

Nemohli byste projednat s lázními snížení vstupného do bazénu, obzvlášť, když město na stavbu bazénu lázním finančně přispělo?

Předně musím konstatovat, že město na stavbu bazénu Anenským slatinným lázním finančně nepřispívalo. O výši vstupného jsme s vedením ASL mluvili, ale jeho výše musí vycházet z hospodaření bazénu, kde náklady spojené se spotřebou, ohřevem a čištěním vody jsou značně vysoké. Navíc ceny energií v poslední době výrazně rostly. A ASL jako podnikající subjekt budou těžko cenu nějak dotovat.

Pavel Šubr, foto: Ladislav Stuchlík

ZM informuje

Další zasedání zastupitelstva města proběhla 10. června a 1. července 2009 **v aule základní školy. 10. června** zastupitelé vyjádřili znepokojení nad liknavým přístupem pracovníků Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových při realizaci bezúplatného převodu areálu zámku na město a schválili upravenou smlouvu o převodu rozšířenou o budovu sauny, projednali záležitosti týkající se nákupu a prodeje nemovitostí, schválili rozpočtová opatření č. 2/2009, závěrečný účet města za rok 2008, zástupce zřizovatele ve školské radě při základní škole, podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace na zřízení kontaktního místa CzechPOINT a obsahovou náplň změny č. 4 územního plánu města. Na zasedání **1. července** zastupitelé vydali opatřením obecné povahy č. 1/2009 změnu č. 2 územního plánu města, vzali na vědomí informaci starosty o převodu areálu zámku na město a dopis společnosti Oredo ohledně realizace projektu optimalizace a integrace veřejné dopravy od 1.9.2009 a schválili stanovisko zastupitelstva města k přeložce silnic II/284 a II/501.

Pavel Šubr

CUKRÁRNA U MISTRŮ

„Édo, vem si půllitr a běž k Mistrom pro zmrzlinu,“ říká mi po dobrém nedělním obědě máma. „A kup vanilkovou a jahodovou. Tý vanilkový víc, ta nám líp chutná,“ volá za mnou, když sbíhám po schodech. Více než čtyřicet let zpátky.

Cukrárna U Mistrů na bělohradském náměstí.

Cukrárna, která neměla, při vši úctě k ostatním cukrářským mistrům v Bělohradě, konkurenci. Vždyť tradice Mistrových sahá do doby před 1. světovou válkou. Zakladatel cukrárny pan Josef Mistr se narodil 15. července 1875. Při vandrování světem poznal z cukrařiny mnohé. S manželkou Marií otvírají v Bělohradě na náměstí v domě Finkových cukrárnu. Ve 30. letech i cukrářský stánek v parku Bažantnice. Stánek, říkalo se mu cukrářská bouda, hlavně fungoval při oblíbených nedělních promenádních koncertech. Josef a Marie Mistrovi mají čtyři děti. Lidušku (*1899), Marii (*1909 provdaná Imlaufová), Helenu (*1910 provdaná Pincová) a syna Josefa (*21. 7. 1902). Liduška umírá v šestnácti letech, dcery se vdávají v jeden den, 16. října 1928 a mají společnou hostinu v Lázeňském hotelu. Uprostřed bohaté tabule je veliký poschod'ový Mistrův dort.

Mistr Josef Mistr

se taky učili tři učni. Tonda Sytař, Pepa Matouš z Chotče a Jožka Tomek. Toho měli Mistrovi skoro za vlastního. On strejda Mistr a teta Liduška, než jim děda předal cukrárnu, byli asi pět roků na Moravě, v Podivíně. A Jožka Tomků přišel zpátky do Bělohradu s nimi.

Fajnový bylo, když strejda Mistrův odjel dělat do Harrachova. Děda ho zastupoval a my s klukama jsme v dílně zpívali nebo jsme chtěli, aby nám děda vypravoval, jak jezdil po vandru. Strejda byl zase pedant na hygienu. Mísy musely být pořádně vydrhnutý. Občas si v kuchyni u stolu zdřímnul. A když v krámě cinknul zvonek, že jde zákazník, tak říkal: Teď běžte vy, já nemůžu, mám otlacený čelo! Jinak já i teta Liduška jsme nemohly ve volné

Legendární cukrárna „U Mistrů“ (Helena Vaňurová a Liduška Mistrová)

Josef Mistr otec a Josef Mistr syn společně vedou živnost. Syn se žení a bere si Ludmilu Gróhovou (*30. 3. 1903) z Prostřední Nové Vsi. Mladý Mistr se ženou, které všichni neřeknou jinak než Liduška, přebírají cukrárnu. Většina pamětníků si tyto dvě osobnosti Bělohradu jistě dobře vybaví. Mistrovi se nevěnovali pouze cukrařině, ale další řadě jiných prospěšných aktivit. Josef Mistr byl za války ředitelem biografu, členem dozorčí rady Občanské záložny a účinkoval i v pěveckém sboru Malát. On a hlavně jeho Liduška patřili k předním členům místních divadelních ochotníků. Mezi přátele Mistrových patřila i rodina brigádního generála Miloslava Fassatiho. Když pan generál v roce 47 žení syna, tak Mistrovi vezli vlakem do Prahy tříposchod'ový dort s nápisem: Synovi a nevěstě slavného bělohradského rodáka.

I postavou dělal Josef Mistr čest svému řemeslu. Byl robustní, silný. Když jsme na školním výletě prolézali Myší díru mezi skalami na Prachově, tak jsme si říkali: Tady by pan Mistr určitě neprolezl! Liduška Mistrová byla naopak drobná, milá, velice příjemná paní. Do pozdního věku patřila k pravidelným návštěvnicím bělohradského kina. Josef Mistr umírá na infarkt v roce 1973. Paní Liduška o devět roků později.

Mistrovi děti neměli a tak v pěkné rodinné tradici pokračovala jejich neteř Helena Vaňurová (*1932), za svobodna Pincová:

„Od července 47 jsem začala pomáhat u Mistrů v cukrárně. Druhé den po skončení školy jsem šla hned do jejich krámu. Do té doby jsem byla s rodiči v Opočně. Ale do Bělohradu jsme každé prázdniny jezdili. Byl to náš druhý domov. U Mistrů

Divadelní hra „Na tý louce zelený“ v podání manželů Mistrových

chvíli v krámě číst nebo plíst. Hezky pěkně pomáhat v dílně píct, zdobit či balit.

Zmrzlina se točila na chodbě v sudu a chladila se zvláštní solí. V sedma čtyřicátým měli již Mistrovi zimo-

Liduška Mistrová

tvor z bílého mramoru s nerezovými pokličkami. Na nabírání zmrzliny se braly čtvery kovové kleštičky. Nepoužívaly se k výrobě zmrzliny žádné prášky, měli jsme svoje receptury. Nanuky se začaly prodávat až v polovině 50. let.

Hlavně frčelo cukroví. Zákusky, dorty, věnečky, kremrole, suchary. Ještě po roce 47 jsme nabízeli zákusky s pudinkem na pečivové listy a lepší zákusky s margarínem na tukové lístky. Děti do 18 let měly nárok na sirup, bonbóny a kakao. Dědeček Mistrů dělal ze sněhového bílku vánoční figurky. Mistrovi vyráběli i punčové kraslice a báječné ořechové řezy. Při cukrářským vandrování dělal děda i u Erbenů v Miletíně. A jako dobrý tovaryš získal

od Erbenů povolení vyrábět Miletínské modlitbičky.

V 51. roce byly výroba i prodej zestátněny. Teta dále prodávala a v dílně se ještě 5 roků pokračovalo v pečení. U Mistrů dělal i pan Dejl, který měl cukrárnu naproti. Po pěti letech se mašiny rozvezly na všechny možný strany. Strojník Mistr, než odešel do důchodu, dojížděl do Miletína.

Jinak cukrárna U Mistrů přešla pod Pramen a vydržela až do roku 1990. Kromě tety Mistrové, Moravačky Lidušky Pochylé a mě prodávaly v cukrárně paní Popková, Nálevková i mladá Hanušová...“

Dívám se na fotografii, kde za pultem Mistrovy cukrárny je usměvavá, hezká Helena Vaňurová a milá paní Liduška Mistrová.

Mám chuť běžet pro půllitr a vyrazit k Mistrům pro vanilkovou a jahodovou zmrzku. Vanilkové bych určitě vzal víc. A přikoupil bych i pár žlutkových věnečků a tři čtyři kakaové špičky.

Mistrovské kousky z Mistrovy cukrárny.

Eduard Čeliš, foto: archiv Heleny Vaňurové

Dům č.p. 28

V průčelí severního konce náměstí K. V. Raise v Lázních Bělohradě stojí dům s č.p. 28. V posledních letech se v něm nacházely prodejny zeleniny a potravin, působí zde oblastní Diakonie a je obsazen poslední obecní byt. Město Lázně Bělohrad, které je vlastníkem domu, připravilo projekt jeho rekonstrukce na nové sídlo městského úřadu. Projekt, který dále zahrnoval úpravy severní části náměstí, rekonstrukci Památníku K. V. Raise a autobusového nádraží a úpravy Malého náměstí, měl název „Zlepšení kvality života pro obyvatele města Lázně Bělohrad“. Bohužel ani ve druhé výzvě v rámci Regionálního operačního programu NUTS II Severovýchod nebyl tento projekt úspěšný a v polovině června letošního roku přišla zpráva, že město dotaci neobdrželo.

Podívejme se ale na historii domu č.p. 28. Původní dům na místě současného domu byl jedním z posledních postavených na náměstí. Byl postaven až v roce 1797, byl roubený a na rozdíl od většiny domů na náměstí neměl podsíň. Průčelním štítem směřoval do současné Harantovy ulice a k náměstí byl tedy postaven bokem. Původně byl označen č.p. 86 a v roce 1805 pak dostal současné č.p. 28.

V prostoru mezi domem a řekou

Javorkou stála socha sv. Jana Nepomuckého, která zde byla umístěna a vysvěcena v roce 1776. Socha byla v roce 1928 přemístěna na levý břeh Javorky na Třetí stranu před domy č.p. 47 a 48.

Stavebníkem a prvním majitelem domu č.p. 28 byl zřejmě Josef Vik (nar. 1764), syn Václava a Alžběty Vikových z Krsmolu. Vik byl ženatý a ovdověl, a i když dům v roce 1814 prodal, stále v něm bydlel jako nájemník. Podruhé se oženil jako třiašedesátiletý 28. 5. 1827 se svobodnou šestatřicetiletou Marií Šnajdrovou (nar. 1791), dcerou sedláka Františka Šnajdra z Bukoviny č.p. 6.

Toužale od roku 1814 byla majitelkou domu Dorota Rumlová, která ho koupila za 460 zlatých. Poté se majitelé domu rychle střídali. V roce 1815 ho za 835 zlatých odkoupil mydlář Václav Schreier s manželkou Annou, dcerou barvíře Jana Erbana z Miletína č.p. 91. Manželé se do Bělohradu z Miletína přistěhovali a v Bělohradě se jim narodil 16. 6. 1816 syn Antonín. Kam se Schreierovi odstěhovali, zjištěno nebylo, ale v dubnu 1817 domek prodali za 1350 zlatých dalšímu mydláři z Miletína Josefu Bergarovi. Ještě téhož roku v listopadu koupil domek za částku 1060 zlatých Josef Mühl (nar. cca 1758, zemřel 21. 6. 1832 ve věku 74 let), bývalý krupař žijící dosud v domě č.p. 42 v Bělohradě, který dům č.p. 28 koupil jako

výminek pro sebe a manželku Annu (nar. cca 1762, zemř. 28. 3. 1834 ve věku 72 let). Manželé svůj původní dům přenechali synovi Josefovi a do č.p. 28 se přestěhovali i s dcerami Eliškou a Kateřinou.

Po smrti manželů Mühlových byl dům pronajat a žili v něm Václav a Františka Maškovi. Václav zemřel 23. 3. 1837 ve věku 38 let a jeho manželka Františka 31. 3. 1837 ve věku 40 let. V roce 1840 se spolunajmatelkami domku staly dcery předchozích Anna Mühlová a Eliška Mühlová. Anna zaplatila částku 242 zl. 22 kr. conv. měny a Eliška 240 zl. téže měny. Následujícího roku ale sestry domek prodaly za 450 zl. conv. měny Antonínu Františku Imlaufovi (nar. 3. 10. 1820), synovi panského šafáře na Dolením dvoře a později chalupníka z P. N. Vsi č.p. 24. Imlauf se jako dvacetiletý oženil 1. února 1841 s tehdy dvacetiletou Aloisií (nar. 1821), dcerou Ondřeje Wericha, vrchního zahradníka z Fořtu č.p. 1. Antonín Imlauf byl povozník a manželé měli děti Antonii (1842), Aloise (1846), Antonína (1849) a Kristinu (1855). O Imlaufových se zmiňuje K. V. Rais v knize Ze vzpomínek, posloužili mu jako předloha Potěšilových v románu Když se připozdívá.

Od roku 1875 dům vlastnil Antonín Doleček, který v roce 1879 provedl přístavbu kůlny v severní části domu a to podle plánu stavitele Jana

Počítačová animace severní části náměstí K. V. Raise

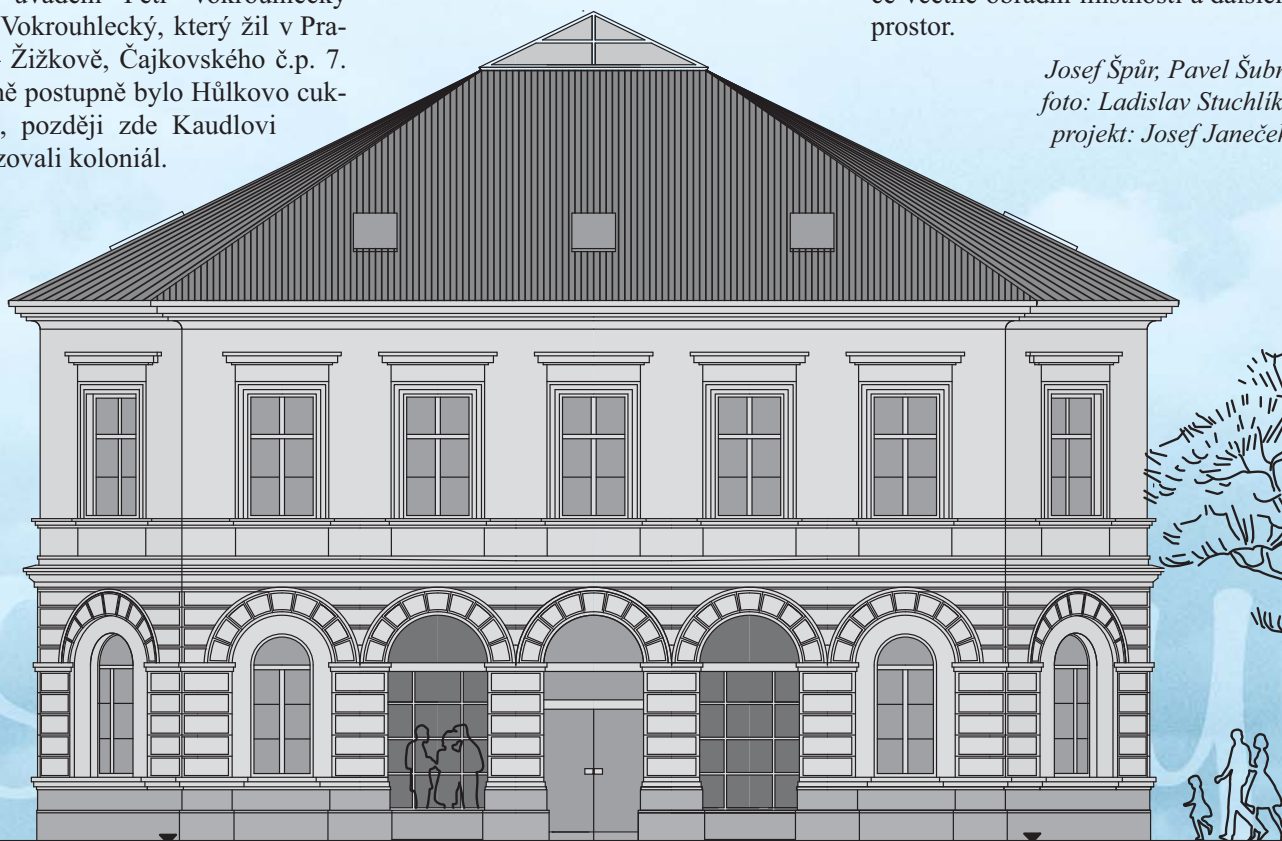
Poličanského z Hořic. Od roku 1889 dům potom vlastnili Antonín a Anna Mertovi, od kterých jej odkoupil v roce 1891 Petr Vokrouhlecký. Ten nechal původní dřevěný dům zbourat a na jeho místě nechal postavit v období od 25. 7. 1891 do 20. 1. 1892 podle plánů již bělohradského stavitele Jana Poličanského nový zděný dům, který se zachoval až do současnosti. V roce 1902 nechal Petr Vokrouhlecký postavit ještě podsklepenou přístavbu severní části domu.

V roce 1933 jsou jako majitelé domu uváděni Petr Vokrouhlecký a Lev Vokrouhlecký, který žil v Praze 3 – Žižkově, Čajkovského č.p. 7. V domě postupně bylo Hůlkovo cukrářství, později zde Kaudlovi provozovali koloniál.

Jelikož Lev Vokrouhlecký zemřel v roce 1965 bez dědiců, přešla jeho ideální polovina této nemovitosti v hodnotě 48.656,77 Kč na stát a stala se majetkem tehdejšího MNV Lázně Běláhrad. Druhou ideální polovinu nemovitosti vlastnila od 6. 10. 1939 Antonie Třesková (nar. 1890, zemř. 1. 9. 1967), která žila v Londýně, a jelikož zemřela též bez dědiců a bez závěti, připadla i druhá polovina domu do vlastnictví státu a tedy MNV Lázně Běláhrad.

V roce 1992 byl dům ze státu převeden na Město Lázně Běláhrad, které prostory v něm pronajímalo jako obchody a byty. V roce 1999 byla zpracována studie rekonstrukce objektu na sídlo radnice, vlastní projekt rekonstrukce potom provedl ing. arch. Josef Janeček v roce 2007. A tím se vracíme na začátek a ke snaze města získat finanční prostředky na přestavbu domu na nové sídlo městského úřadu. Věřme, že tato snaha bude úspěšná, neboť dům by byl důstojným sídlem bělohradské radnice včetně obřadní místnosti a dalších prostor.

Josef Špür, Pavel Šubr,
foto: Ladislav Stuchlík,
projekt: Josef Janeček

Čelní pohled z projektové dokumentace

Vaničkovi

Že se sportem je možné objet pěkný kus světa, je nám všem známo. I pro Michala a Tomáše Vaničkovi je cesta za hranice naší země se sportem téměř samozřejmostí. Nejezdí za rekreací ani za poznáváním, jezdí trénovat a závodit v jiném prostředí než je to, ve kterém vyrůstají. Vlastně už vyrostli. Oba jsou našimi reprezentanty v judu. Jejich pokoj je doslova vytapetován diplomy a vitríny nábytku zdobí krásné poháry za úspěšná umístění. K judu je přivedl otec, sám judista, který ví o pozitivních vlivech tohoto sportu: především síla a vytrvalost, rozhodnost, rychlost, hbitost a taky trochu psychologie v odhadu reakcí soupeře. Podařilo se. Oba chlapci se judu plně věnují od svých 10 - 11 let. Plně znamená denně kromě neděle. Dnes více než o sportu bude řeč o cestách se sportem. A nebylo jich málo.

Michale, které země jsi již s judem navštívil?

I s Tomášem jsme byli v Německu, v Rakousku, v Polsku, ve Francii, v Litvě, v Maďarsku a na Slovensku. Někde to bylo soustředění, jinde závody. Moje poslední cesta byla do Mongolska, kde jsem byl loni na přelomu října a listopadu celkem 30 dní. Tam jsme byli pozvaní reprezentací juda. Jelo nás celkem 6, 3 kluci, 2 holky a trenér.

Je v Mongolsku judo rozšířeným sportem?

Judo je tam velmi populární, asi jako u nás fotbal nebo hokej. Byl to také jediný sport, ve kterém Mongolsko získalo dvě medaile na posledních olympijských hrách. Také pěstují fecko - římský zápas, ale nejvíce judo, v tom jsou dobří. Patří do absolutní světové špičky.

Měli jste možnost poznat Mongolsko blíž?

Ani ne, když někam jedeme, tak máme skoro celý den zaplněný buď tréninkem nebo zápasy, okolí sledujeme jen z autobu-

su a nebo při drobných nákupech. Vesměs bydlíme v luxusních hotelích, kde máme všechno pohodlí i kvalitní stravu. Někdy jsme měli potíž s jídlem, na které my nejsme zvyklí, ale vždycky máme možnost si něco dokoupit v obchodech, které jsou skoro stejné jako u nás. Prodavačky v Mongolsku byly úslušné a ochotné, ale zdálo se nám, že děvčata jsou tam všechna stejná. Na to bychom si asi těžko zvykli... Historické památky jsme neměli možnost navštívit, jen víme, že co je u Mongolů posvátné a vážené, je spojeno s osobou jejich zbožňovaného vůdce Čingischána. Na závěr pobytu jsme byli pozvaní na raut, který se konal v hlavním městě Mongolska Ulanbataru na počest olympijského vítěze.

Michal s otcem odjíždějí do Hradce na trénink, Tomáš se svým poraněným palcem může se mnou v rozhovoru pokračovat. Tomáši, byl jsi s bratrem také v Mongolsku?

Ne, v Mongolsku jsem nebyl, jelikož jsem mladší a lehčí a možná bych to ani nezvládl. Ale letos jsem byl na mezinárodním turnaji a pětidenním soustředění v Kyjevě, loni v Petrohradě a předtím ještě v Bělehradě, kde se konala Olympiáda mládeže. Tam jsem letěl spolu s dalšími sportovci z republiky. Na těchto akcích je doprava, ubytování i strava vždycky kvalitně zajištěna.

Letos jsi byl tedy v Kyjevě, jaký dojem na tebe udělalo město, měli jste čas si je prohlédnout?

Moc času nebylo, ale nějaká hodinka navíc se vyskytla. Prohlídli jsme si centrum města, které je moderní s luxusními hotely,

obchody a restauracemi, zatímco městské okraje zdobí staré a oprýskané paneláky. Je to veliký kontrast.

Tomáši, spočívá tvoje příprava v pěstování i jiných sportů?

Na jiný aktivní sport už nemám čas, ale dá se říct, že rekreačně dělám skoro všechny sporty, pro které mám podmínky. Tedy nejvíce kolo, běh, plavání a lyžování.

Co vás čeká v nejbližším období?

Bude to naše letní soustředění, letní příprava v Maďarsku, v Polsku, v Německu, u nás v Krkonoších, v Plzni a v Litoměřicích.

A co společná rodinná dovolená? ptám se maminky.

Paní Vaničková bere do ruky rozpis sportovních akcí svých synů: Na společnou dovolenou zbývají 2 - 3 dny. Ale co se dá dělat, když se sportu chtějí naplno věnovat, musí se něco obětovat. Oba chlapci mají velkou podporu ve svých rodičích a oba, Michal i Tomáš, o tom vědí. Je příjemné hovořit s mladými lidmi, kteří jsou zapálení pro věc a vědí, čeho chtějí dosáhnout. Přejme jim oběma hodně sil, úspěchů i štěstí.

Hana Friedrichová, foto: archiv Vaničkových

Nejlepší dosud dosažené výsledky v soutěžích :

Michal - 19 let:

- 3. místo na Světovém poháru ve Francii
- 1. místo na Evropském poháru v Maďarsku
- čtyřnásobný Mistr republiky jednotlivců
- trojnásobný Vícemistr republiky jednotlivců
- 9. místo na Mistrovství Evropy v Rakousku
- po 3 roky nebyl poražen v republikové soutěži Grand prix

Tomáš -18 let:

- pětinasobný Mistr republiky
- dvojnásobný Vícemistr republiky
- 5. místo na Světovém poháru v Kyjevě
- 7. místo na Olympiádě mládeže v Bělehradě
- 9. místo na Mistrovství Evropy v Maďarsku
- Nejúspěšnější judista roku 2007 v kategorii dorostu

Jaroslava Kazdová

starostka Lukavce

Na otázky z cyklu o životě obcí v okolí Lázní Bělohradu odpovídá Jaroslava Kazdová, starostka Lukavce u Hořic.

Paní starostko, představte nám sebe a svoji obec.

Jsem v důchodě, a tak mám snad trochu víc času na práci starostky než ti, kteří to dělají při zaměstnání. Víc o sobě mluvit raději nebudu.

Naše obec se skládá ze tří částí, Lukavce, Dobeš a Černína. Černín patřil podle historických pramenů k Lukavci již dávno. Dobeš se k němu připojila v sedmdesátých letech minulého století. Celkem to je asi 865 hektarů.

Podle záznamů je nejstarší obcí Dobeš, která patřila rodu Litoborských a je zmíněna již v roce 1145. Druhý je Černín rodu Černínů a Lukavec patřil pánům z Lukavce. Později skončilo všechno v rukách Valdštejnůvých. Znaky všech tří obcí se sloučily v jeden. Lukavec má loveckou trubku, Černínu patří úhoř stočený do podkovy a Litoborští měli ve znaku schod.

Byli jsme vždycky samostatnou obcí. Po válce vlivem odchodů lidí do pohraničí došlo k úbytku obyvatel a stejný efekt měla i kolektivizace zemědělství, kdy zánikem gruntů odešli mladí lidé do měst. V současné době počet obyvatel opět trochu roste. Ročně přivítáme asi pět nově narozených občánků. Dnes má Lukavec přes 260 obyvatel. Dříve tady byla škola, pošta a tři hospody. Dnes zůstala jen jedna hospoda se sálem, která patří obci. Ze školy je knihovna, která dobře pracuje. Znovu nám začal fungovat obchod, čemuž jsme velmi rádi.

Jak byste charakterizovala obec dnes?

Dnes má Lukavec 124 popisných čísel. Dobeš 25 se třiceti obyvateli a v Černíně je 16 čísel asi s dvaceti obyvateli. Bylo tady poměrně dost chalupářů, téměř třetina, ale teď se situace mění a chalupy začínají být trvale obydleny. Ty, které zůstaly, jsou pěkně udržovány. Věkový průměr býval 41 let, v poslední době se průměrný věk snižuje díky porodnosti. Při vítání občánků dává obec malý dárek a drobný finanční příspěvek.

Lukavec je průjezdnou obcí, jak se to projevuje na životě obce?

To víte, že jsou občané omezeni. Provoz je čím dál větší. Jsme rádi, že velká auta již zase jezdí kolem lázní na Miletín a ne přes Lukavec. Velmi

nebezpečné je to pro děti. Obec nemá prostor na vybudování dětského koutku dostatečně daleko od silnice. U požární nádrže něco bylo, ale omladina všechno zničila.

Jaké mají v Lukavci občané vyžití?

Ze sportů aktivně pracuje oddíl malé kopané, který má svoje hřiště naproti požární nádrži. 25. července připravujeme turnaj v malé kopané pro členy Lázeňského mikroregionu. Pořádáme turnaj ve stolním tenise s názvem Lukavecká páłka, ve kterém jsme v minulosti získali řadu vítězství. V pátek bývá v hospodě posezení s hudbou, kde hraje místní skupina Kabanos. Tradiční je posvícenská zlatá, která se dodržuje a je vždy v pondělí, což je zvláštnost. Občasné bývá setkání důchodců. Pravidelné je předsilvestrovské posezení, o které se starají manželé Noskovi. Pro děti děláme na jaře dětský karneval a v červnu dětský den. Dobrá je i práce hasičů, kteří dělají mnoho záslužného. Všechno vychází z iniciativy občanů a myslím, že v rámci naší malé obce se toho dělá dost.

Jak je to se zaměstnáním v Lukavci?

Bylo zemědělství, které víceméně skončilo, pouze v kravíně dělá pár lidí. Jsou tady dvě betonárky, zaměstnávající asi deset dvanáct lidí. Ostatní všichni do práce dojíždí. Dojíždět musí i děti do školy, hlavně do Hořic, některé do Bělohradu a z Dobeš do Miletína. Do školky jezdí buď do Hořic nebo do Bělohradu, podle zaměstnání rodičů. My jako obec platíme třem městským úřadům za školu a Bělohradu i za školku.

Jaký je rozpočet obce?

Zhruba dva miliony. Hlavně aby peníze přišly. Výdaje máme letos naplánovány na čtyři miliony. Do toho je započítána částka, kterou musíme dát do vodovodu, ta bude částečně krytá dotací. Vodovod již budujeme a bude zaveden po celé obci. Totiž, když jsme se rozhodli, že budeme připravovat pozemek na stavbu osmnácti domů v horní části obce, bylo nutné řešit problém s vodou, nakonec nám z toho vyplynulo, že nemůžeme někomu vodu zajistit a někomu ne. Proto vodovod po celé obci. Celkový rozpočet na akci je 17 mil. korun, z čehož bude 70% kryto dotací.

Nakousla jsem přípravu pozemků na stavbu domů. Připravujeme místo pro výstavbu osmnácti nových domů v místě zvaném Trhovka. Zatím tam máme přivedenou elektřinu. S přípravou parcel budeme pokračovat po dokončení vodovodu.

Jak hodnotíte spolupráci s obcemi, které jsou pod Zvičinou v bělohradské kotlině?

Myslím, že se nám tu společně žije dobře. Přesto, že patříme pod Hořice, já osobně lnu k Bělohradu. Moje babička odtamtud pocházela, a tak je to možná ve mně. Pak máme společný kostelík na Byšičkách, tam Lukavečtí mají svoje předky. Když přijdu do Bělohradu na úřad, vždycky tam najdu ochotné lidi, kteří mně rádi poradí a pomohou. Tím nechci říci, že by to v Hořicích nebylo, ale ptal jste se, jak se žije pod Zvičinou, tak napište, že dobře.

Ladislav Stuchlík, foto: autor

60 let s

35 let mezinárodní

souboru Hořeňák

ch folklorních slavností „Pod Zvičinou“

foto: Václav Lejdar

HASIČI V PROSTŘEDNÍ NOVÉ VSI

Od roku 1880 byl v Bělohradě činný Sbor dobrovolných hasičů. Prostřední Nová Ves, jež svůj název traduje od roku 1810, pravidelně dodávala Bělohradu členy a průkopníky hasičské myšlenky.

V roce 1935, kdy sousední Němcko začalo hrozit, přichází čas na reorganizaci hasičstva. Každá obec uvažovala o bránění životů a budov v případě války. Hodně se debatovalo o tom, zda má Prostřední Ves zůstat ve svazku hasičů v Bělohradě, nebo má zřídit vlastní sbor. V březnu 36 okresní úřad v Nové Pace ukládá obcím s 60 čísly popisnými zřídit svůj samostatný sbor. Starosta obce Josef Ducháček svolává schůzi do hostince paní Františky Vovsové. Je neděle 29. března 1936 10 hodin dopoledne. U Vovsů, jinak též Na Špici, plný sál. Starosta čte nařízení okresu, ve kterém je obcím uloženo ustavit dvacetičlennou četou hasičů na každých 200 obyvatel. Pro Prostřední Díl se 435 občany a 87 čísly popisnými to představuje 2 čety o síle 40 mužů.

Po kratší debatě se hlásí o slovo kovář Václavík a navrhuje zřízení samostatného sboru dobrovolných hasičů v obci. Stoprocentně odhlasováno. Předsedající starosta Ducháček vyzývá všechny muže bez rozdílu povolání ke vstupu do sboru. Hlásí se 40 mužů (uvádíme pro připomenutí osob, doby i povolání):

*Karel Bareš, rolník
František Břízek, paprskář
Josef Bartoníček, dělník
Antonín Čerovský, strojník
Bohumil Dlab, tovární mistr
Josef Doležálek, dělník
Josef Ducháček, rolník
Čeněk Ditrich, krejčí
Řehoř Fucker, dělník
František Hauf, dělník
František Hlavatý, holič
František Honc, dělník
Zdeněk Hrnčíř, rolník
Josef Hušek, rolník
Antonín Ježek, zahradník
Bohuslav Jirutka, tovární mistr
Ondřej Jiřík, meliorační dozorce
František Kazda, kovář
Adolf Kracík, paprskář
Antonín Křížek, dělník
Petr Lánský, kameník
Alois Maisner, rolník
Antonín Makovička, tkadlec
Bohuslav Malý, rolník
Bohuslav Mečíř, cukrář
Václav Mečíř, rolník
Jan Munzar, rolník
Josef Najman st., truhlář
Josef Najman, tkadlec
František Nekovařík, tkadlec
Václav Pochop, obuvník
Josef Rychecký, krejčí
Jaroslav Rulf, kapelník
Josef Rychtera, rolník
Augustín Tichý, rolník
Josef Ulrych, pekař
František Václavík, kovář
Josef Václavík, kovář
Jaroslav Vinčálek, zedník
Václav Zuzánek, obuvník*

Technické vedení sboru bylo jednoznačně svěřeno Josefu Ducháčkoví. Velitel a starosta obce Ducháček, nezištný a obětavý, hasič tělem i duší, člověk, který prokáže charakter a odvalu i v období německé okupace. Jeho zástupcem je Adolf Kracík, starostou

sboru Jan Munzar, jednatel Bohumil Dlab, pokladníkem Jaroslav Rulf, vzdělavatelem Ondřej Jiřík a Josef Doležálek zbrojmistrem.

Hledá se místo pro stavbu hasičské zbrojnice. Nabízí se ostružinami a hlozím zarostlý kout mezi cestou a zahradou továrníka Jíny, která patřila k bývalému mlýnu. Naproti je dům pokladníka sboru Rulfa. Rozhodnuto. Tady bude stát zbrojnice. Návrh architekt Oldřich Vinčálek. Buduje se s věpomocí. Na východní straně zbrojnice sušárna hadic a ležiště. Tato část zbrojnice se stává vzorem pro ostatní hasičské sbory v okolí. Podobnou staví na Dolní Vsi.

Předposlední lednový den 37. roku. První hasičský ples u Vovsů. Nabito k prasknutí. Hudba bratr a kapelník Rulf. Okna a průčelí sálu zdobí státní vlajky. Nad nimi symboly hasičů, přilbice a trubky v plném lesku.

V neděli 30. května téhož roku se koná velké hasičské cvičení na návsi v Prostřední Vsi. Cvičí hasiči devatenácti sborů. Od žáků až po muže se sekyrkami. K tomu pro pobavení střelnice Vaška Zuzánka, výčep piva, párky. Hudba kapelníka Rulfa hraje až do šera noci. Na lavičkách se u piva debatuje o téhle největší slávě na obecní návsi, která přinesla sboru výtěžek 3000 Kč.

První hasičská stříkačka Prostředního Dílu byla od vysokomýtské firmy Stratílek. Model 353, výkon 35 koní, vodní tlak 1300 l/min. A stála bratru něco málo přes 23 tisíc korun československých. Bez příslušenství.

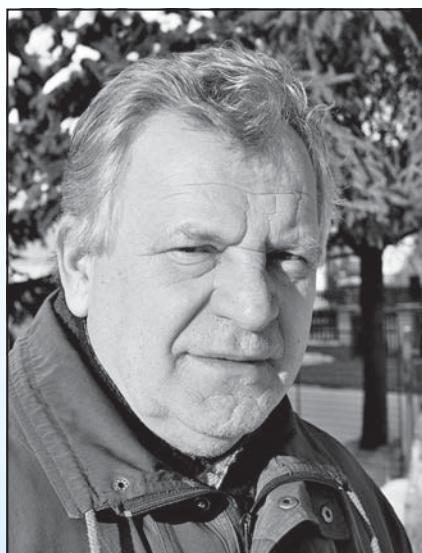
Jediná továrna v obci je mechanická tkalcovna Jínových. Od dubna 1930

Stojící: J. Malý, B. Šrám, J. Bareš, J. Kraus, J. Sedlatý, Z. Hátle, dole: R. Břízek, J. Sedlatý, M. Břízek, Z. Bajer

stojí, netkalcuje se. Stroje prodány jako odpadový materiál. Za protektorátu jsou pod tlakem majitelé nuceni prázdné budovy pronajmout Němcům jako skladiště. Hasiči musí dnem i nocí držet hlídky a střežit z celé Evropy nakradený nacistický materiál. Kdo mohl, tak se snažil ulít...

Jedenáctého června mu bylo třiašedesát. Věděl jsem o něm, že byl dobrým hasičem a že pochází z Lukavce, z hasičské famílie, kde s bráchou trénovali na starém stromě rychlý výběh. Ale že před pětaticeti lety patřil k republikové špičce, to jsem ani netušil. Jen posuďte: okresní a krajské soutěže vyhrával pravidelně. V národním kole v Pardubicích končí na čtvrtém místě. Bramborová medaile. Psal se rok 1974. Mezi profíky pouze dva amatéři. On a dvanáctý borec v pořadí.

Zdeněk Hátle

V osmašedesátém se žení k nám do Bělohradu. O dva roky později dělá v Prostřední Vsi velitele hasičů, tehdy nehezky a neodborně - požárníků. Čtvrtý prostředňácký velitel. Po legendárním Josefu Ducháčkovi, Jaroslavu Najmanovi a Jaroslavu Janečkovi. Ve funkci je dodnes.

Stojící: M. Munzarová, B. Matějková, J. Najmanová, L. Pospíšilová, M. Janeček
dole: V. Krausová, Z. Hátle, J. Brázdová
ležící: A. Šrámová, J. Beránková

I když výstup do čtvrtého okna hasičské věže už zdaleka nezmákně jako kdysi.

První, kdo z Hátlů cvičil tady v Prostřední Vsi, byl můj táta. Lukavečáci byli v tom vystoupení se sekyrkama a táta nemohl chybět.

Rekonstrukce zbrojnice proběhla v letech 1956-58. Začátkem 70. let jsme fakt měli dobrou mančaft. Ve chlapci jsme desetkrát vyhráli okres. Když jsme poprvé porazili „můj“ Lukavec, tak jsem dva měsíce nesměl tátovi na oči. Tak těžce nesl to, že jeho kluk byl u porážky „jeho“ Lukavce.

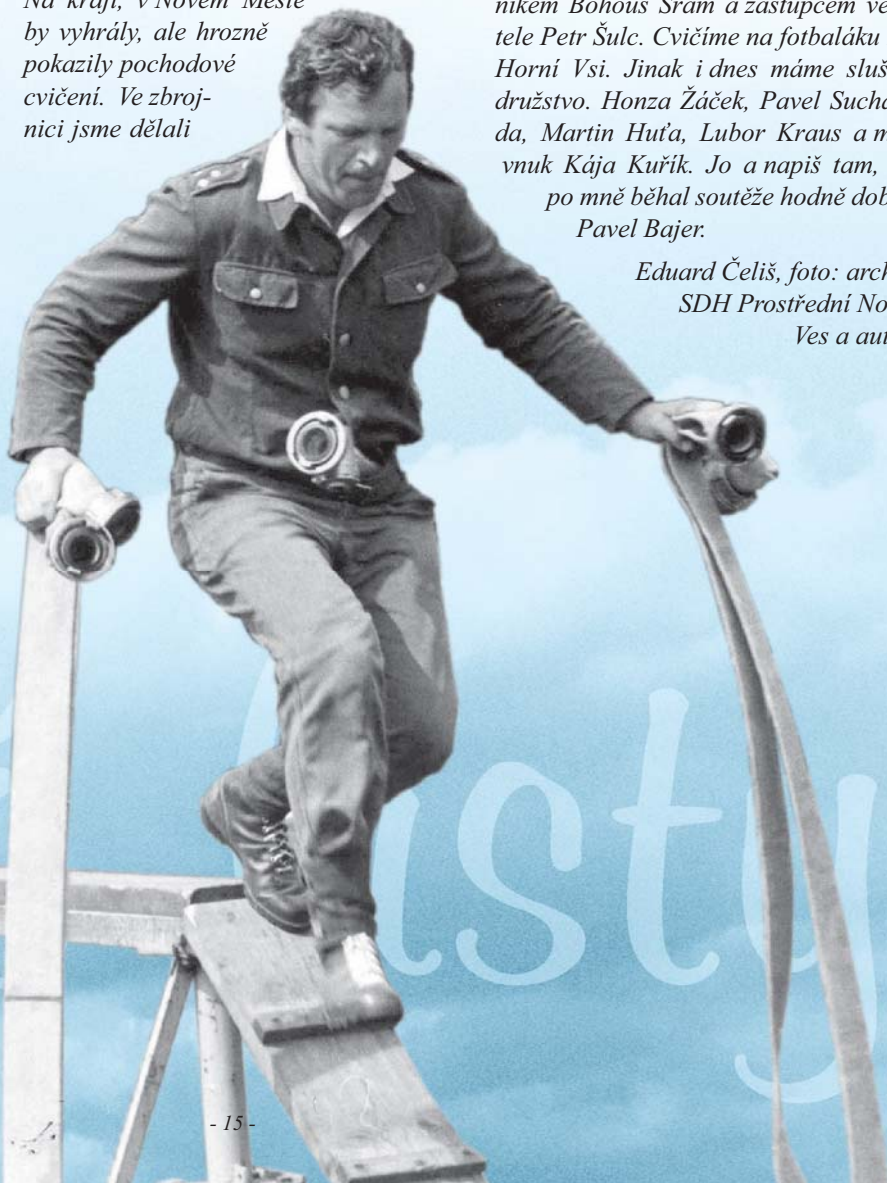
I holky, dorostenky jsme měli dobré. Na kraji, v Novém Městě by vyhrály, ale hrozně pokazily pochodové cvičení. Ve zbrojnici jsme dělali

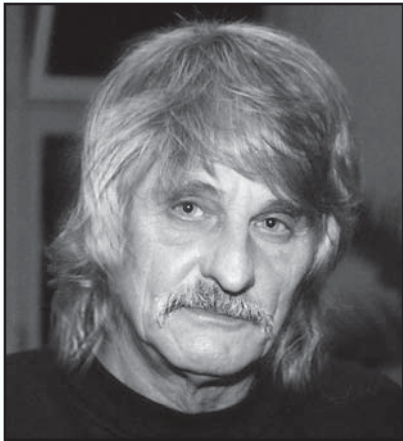
i Mikulášské zábavy pro děti a vůbec tam byla výborná parta. Měli jsme i slušný peníze v pokladně. Makali jsme na garážích, sekali Javorku a bourali i letní restauračku v Bažárně. Pár roků jsem dělal i velitele jézedáckých hasičů.

Požáry, u kterých jsme zasahovali? Bylo jich dost. Jen namátkou. Dvůr pod Byšičkama, skladovák na Hořeňáku. Velkej fajrák byl na Německým kopci. Kosinova chalupa. Bouřka, v pět odpoledne tma. Až z Javorky jsme táhli na kopec vodu. Ale hasičská práce je dnes už o něčem jiným než dřív...

Teď je v Prostřední Vsi ve sboru 37 lidí. Starostou je Zdeněk Bajer, pokladníkem Bohouš Šrám a zástupcem velitele Petr Šulc. Cvičíme na fotbaláku na Horní Vsi. Jinak i dnes máme slušný družstvo. Honza Žáček, Pavel Sucharda, Martin Huřa, Lubor Kraus a můj vnuk Kája Kuřík. Jo a napiš tam, že po mně běhal soutěže hodně dobře Pavel Bajer.

Eduard Čeliš, foto: archiv SDH Prostřední Nová Ves a autor

Jiří Šehnal vydal v květnu 2009 čtvrtý díl Lázeňských povídek, zaměřených tentokrát ve větší míře na zdejší lázně. Sáhl hluboko k bělohradským kořenům, hovoří ke svým čtenářům slovy důvěrně známými, ale překvapuje i množstvím nových poznatků a informací.

Útlá knížka, právě tak do dlaně, zahřeje u srdce poutavým vyprávěním a křehkou poetickou notou, vždyť je psaná s láskou, i do ní vložil autor kus svého srdce. Okouzlí a potěší také překrásnými fotografiemi a zářivou obálkou.

S citem a vkusem vypravené dílo je na světě a nachází svou cestičku k vděčným čtenářům.

A co bude dál?

Těžká otázka. Tento již čtvrtý díl Lázeňských povídek je svazkem posledním, jak jsem naznačil v závěru knížky. Nicméně doufám, dá-li Bůh, že ještě něco napíšu. S Bělohradskem se však na čas rozloučím, protože chci dokončit pro mne jedno velké téma jako výzvu - román s tematikou 60. let minulého století, odehrávající se v Praze. Zlaté časy politického uvolnění ve společnosti, víry a naděje, že to tak zůstane navždycky. O době, kdy jsme plnými doušky hltali Beatles a Olympik s Miky Volkem, četli Ginsberga a Kerouaca, poslouchali Suchého, Šlitru, Matušku, Pilarovou a Přenosilovou, stáli fronty na lístky do Semaforu a do Reduty, hledali volnou židli ve Viole. Kdy vlasy mladých mužů se prodlužovaly, sukně žen naopak zkracovaly a v dívčích kadeřích rozkvétaly kopretiny. To vše viděno očima a srdcem venkovského kluka, jenž se rozhodl etablovat ve stověžaté metropoli. Hledání, bloudění, vítězství a prohry. Nakonec však vítězství z největších; nechtěný návrat domů, s prázdněma kapsama a s báglem plným nesplněných snů.

Nebude to pro bělohradského čtenáře zklamání?

Ne. Myslím, že nebude. Vím totiž, že bělohradské povídky čtou i lidi z nejrůznějších koutů naší vlasti. A soudě podle ohlasů a četných dopisů či esemesek, tak je moje vyprávění oslovilo. Protože téma není tím nejdůležitějším. Důležité je, aby bylo do hloubky prožité, tudíž opravdové. A čtenáři podané se srdcem na dlaně a s duší otevřenou dokořán. Pak můžete psát o čemkoliv a může to číst kdokoliv a kdekoliv. Problém však vidím jinde. Román chci vydat v jednom pražském nakladatelství, jež disponuje celostátní distribucí. A v Bělohradě - městě s lázeňským statutem a bohatou kulturní tradicí, není knihkupectví! Takže se kniha k bělohradskému čtenáři logicky nedostane. Leda že by ji město zakoupilo jako doplnění fondu místní knihovny, o čemž si však iluze nedělám. Nestalo se tak ani v případě Lázeňských povídek, které si však v knihovně vypůjčit můžete, protože jsem je tam dodal sám. Tečka.

Když si představím souhrn tématických celků všech Lázeňských povídek, ohromí mě, co se za tím skrývá: gejzír nápadů, ohňostroj barev, defilé desítek brilantně charakterizovaných postav. Ale i stohy prostudovaných materiálů, dlouhé hodiny strávené u počítače, v autě na cestách, v archivech, v rozhovorech s lidmi...

Řekněte mi, kolik času jste tomu věnoval, jak dlouho jste všechny své Lázeňské povídky psal?

Nevím. Protože psát knížku, to není jen o času proseděném u počítače. Na počátku je nějaký nápad. Ten pak nosíte v hlavě někdy pár dnů, jindy týden nebo měsíc. Každý nápad má jinou dobu zrání. Povídku Růže pro Annu jsem nosil v hlavě dva roky. Na počítači jsem ji pak napsal za tři nebo čtyři dny. Ty čtyři svazky objímají přes sedmdesát povídek. Výsledný čas si netroufám odhadnout. Vím však, že je to doba o hodně delší. Člověk v podstatě píše celý život jen jednu knihu. Knihu svého života. Souhrn událostí a prožitků od narození až do současnosti. Takže mohu bez nadsázky říct, že jsem ty povídky psal šedesát pět let. Protože bez těch prožitků bych dnes nenapsal ani řádek. A proto jsem také s Lázeňskými povídkami skončil. Netvrdím, že by jejich poslední svazek byl tím nejlepším, řekl jsem si jen, že v nejlepším je přestat. Říkala to už moje maminka, a maminky, jak známo, mají' vždycky pravdu.

A není to třeba tak, že vám už došla témata?

Ne, ne... tak to není. Témat by bylo ještě na několik svazků. Kolik jich jen nabízí ulice. Každodenní procházka po městě a jeho okolí. Kolik jen zajímavých, mnohdy až neuvěřitelných osudů kolem nás denně projde. Ale jak jsem už řekl na začátku našeho rozhovoru, je-li téma opravdu prožité, opravdové, nemusí to být zrovna o městě a jeho okolí. Taky jsem řekl, že končím s Lázeňskými povídkami, nikoli s městem a jeho okolím. Dopřeje-li Bůh, chtěl bych ještě napsat rozsáhlejší prózu, novelu či román, ale nejdřív chci dokončit ty šedesátý léta. Nadlouho to ale nebude, protože román už dva roky odpočívá v šuplíku, za tu dobu dozrál a nadešel čas sklízně. A tu nelze odkládat.

Občas vás potkávám na vašich výpravách za informacemi, máte zřejmě na své straně múzy, že se vám daří být vždy v centru událostí. Dovoďte mi osobní otázku: Pane Sehnale, co je to za sílu, která vám nedopřeje oddechu, která vás pohání k tomu, že se vrháte stále znovu do další práce? Který motor vás žene do vytrvalého pátrání po nových pramenech poznání? A co je tím základním vodítkem, které máte na mysli a kterého se držíte? Co je prahem, který nikdy nepřekročíte?

Tak to by bylo na hodně dlouhý povídání... Řeknu to stručně: tou silou, tím motorem, je čas. Mám ho čím dál tím méně, do „Semil“ už je to coby kamenem dohodil, takže se prostě snažím. A moje základní vodítko? Být opravdový. Nejenom v psaní, ale i v životě. Zkrátka nebýt jen „jako“. Protože když člověk není opravdovej, tak prostě není. Co se týká psaní, tak pozorný čtenář tohle pozná. A tím vlastně odpovídám i na vaši poslední otázku. Protože co je to vlastně práh? Obecně vzato jde o spodní, obvykle vyvýšené ohraničení vstupů a průchodů z jedné místnosti do druhé. Vy ale máte na mysli jiný práh? Ten metaforický, nemýlím-li se. Takových prahů jsem v životě překročil tisíce. Z těch, co mi zůstaly, nepřekročím jediný - práh oddělující opravdovost od povrchnosti. Což se ovšem netýká jen psaní, ale i obyčejných každodenností, s nimiž se každý z nás musí potýkat. A není to nic složitýho - jen vše, co člověk dělá, dotáhnout až do konce. Lhostejno, zda dopsat knížku, vytesat sochu nebo uvařit dobrou svíčkovou.

Zkrátka nešvindlovat a nepodvádět druhé ani sám sebe. Být svůj a na nic si nehrát.

Je léto, a tak jsem opět překročil další práh. Místo počítače pracuju s kamenem, kladivem a dlátem, poněvadž chci dotáhnout do konce svou zahradní minigalerii plastik. S prvními podzimními mlhami pak překročím ten samý práh znovu, opráším počítač a budu zase psát. Výhodou prahů je totiž možnost překračovat je v obou směrech.

I já se vracím, a sice k Lázeňským povídkám. Děkuji vám, pane Sehnale, za hluboký etický kredit vašeho díla, za lásku, s níž zůstáváte věrný městu Lázním Bělohradu. Přeji vám, ať sklizeň, kterou máte na mysli, je co nejbohatší a kniha vašeho života co nejobsáhlejší. Děkuji vám za rozhovor a těším se už teď na všechno krásné, co pro nás ve vaší umělecké tvorbě chystáte.

Dopijím ranní kávu, zháším cigaretu. Zakrátko nato odcházím do ulic. Stejný a přitom pokaždé jiný rituál. Rituál zvaný ŽIVOT.

Slovník ulice je sice chudý, zato však plný příběhů. Co krok, to příběh nebo alespoň zajímavá epizoda. Když se časem tyto drobné a barevné střípky poskládají dohromady, něco se ubere a něco přidá, může z toho vzejít obraz nebo kniha. Nebo obojí.

(Z prologu knihy „LÁZEŇSKÉ POVÍDKY IV“ - 2009)

Antonie Vanišová, foto František Malý, ilustrační foto Jiří Sehnal

Jsem pravidelnou čtenářkou Bělohradských listů. V posledním čísle mne zaujal pěkný rozhovor pana Eduarda Čeliše s Jaroslavem Čerovským z Horní Nové Vsi o jeho životě, zálibách a koníčcích. Netušila jsem, že i já se s ním setkám o několik dnů později při velmi smutné události.

V neděli 26. dubna po půl druhé odpoledne jsem s příbuznými procházela bělohradským náměstím, od Prostř. Nové Vsi. Pohodová procházka se změnila v okamžiku, kdy se od nás rozběhli na protější chodník Verunka s Davidem. Když jsem je s ostatními následovala, viděli jsme v místě vjezdu domu Strnadových, poblíž hotelu U Kapra, ležícího staršího pána, obličejem k zemi. Nemohl se pohybovat, mluvil těžko, nesrozumitelně, pohled nepřítomný. Moje domněnka se potvrdila po ujištění i dalších příchozích. Byl to pan Jaroslav Čerovský z Horní Nové Vsi. David ihned svým mobilem přivolal rychlou Záchranou službu. Zajistili mu stabilizovanou polohu, změřili tep a provedli všechny důležité úkony první pomoci. Pečlivě se o něho starali až do příjezdu sanitky.

Nedovedeme odhadnout, jak dlouho tam pan Čerovský ležel, kolik lidí prošlo v té době kolem něho bez povšimnutí a jak dlouho by tam ležel nebýt Verunky a Davida Chudobových, pracovníků Fakultní nemocnice v Hradci Králové.

Na otázku, zda by se takhle postavali i o jiného člověka, alkoholika nebo narkomana, odpověděl David bez váhání, že je to pro ně samozřejmé, když jde o lidský život.

Závěrem přeji panu Čerovskému, aby se brzy uzdravil, našemu zdravotnictví co nejvíce zaměstnanců jako je David s Verunkou, kterým fandím.

Hana Fajková

Nový kněz

Do našeho města přišel od 1. července 2009 jako duchovní správce římskokatolické farnosti nový kněz, P. Mgr. ThLic. Grzegorz Puzkiewicz. Narodil se 12. ledna 1967 jako páté z osmi dětí chudým rodičům v polském městečku Dobrem. V tak velké rodině a ve skrovných podmínkách bylo nezbytné vzájemně si pomáhat a starat se jeden o druhého. Po skončení osmiletého studia na základní škole přešel na odbornou školu, kde se vyučil mechanikem – zámečnickem. Pracoval pak v dělnických profesích jako mechanik v zemědělském družstvu a později jako strojevedoucí na lokomotivě v cukrovaru. Poznal, jak je těžké vydělat si na chléb.

I když v něm od dětství rostla touha po kněžství, cesta k tomuto cíli byla složitá. Tvrdá služba nemocným a starým lidem, práce ošetřovatele v Domově důchodců, ho v jeho rozhodnutí pomáhat lidem utvrdila. Následovaly další čtyři roky studia, zakončeného maturitou, a vstup do řeholního řádu Orionistů ve Varšavě. Pak šest let náročného studia filozofie a teologie, ukončeného titulem Mgr. Licenciát dostudoval ve Varšavě.

Touha pečovat o ty nejpotřebnější vedla P. Puzkiewicze k rozhodnutí odejít sloužit do misí. Mohl si vybrat mezi Běloruskem, Ukrajinou a Českem. V Čechách působí od roku 2003, i zde prošel důkladnou přípravou. Nejprve studoval rok v Olomouci, aby poznal jazyk a mentalitu našeho národa. V Kostelci nad Orlicí působil pak jeden rok s nynějším jičínským vikářem P. Jandejskem jako pastorační asistent. Zvládl toho hodně – byl uklízečkou, zahradníkem, kuchařem, katechetou. Připravil se tu na jáhenské svěcení, které přijal 12. 12. 2004.

Pak teprve došel k vytouženému cíli – 16. července 2005 přijal z rukou biskupa Mons. Dominika Duky svátost kněžství. Čtyři roky působení v Havlíčkově Brodě byly velmi náročné. Měl na starosti svoji farnost a dvě další, pečoval o dvě nemocnice, jednou z nich byla psychiatrická klinika. Získal tak bohaté zkušenosti v pastorační práci s lidmi, kteří si v životě sáhli na samé dno.

V P. Grzegorzi Puzkiewiczovi přichází do Bělohradu vzácný kněz, naplněný upřímnou touhou pomáhat. Kněz, který si nese v srdci lásku k opuštěným, nemocným a starým lidem.

Pane faráři, vítám vás v našem městě! Víím, že vaši rodiče už nežijí a sourozence máte rozptýlené po celém území Polska. Ať vás tedy hřeje vědomí, že vás mezi sebe s láskou přijímá vaše nová farní rodina! Přeji vám, ať si zamilujete Bělohrad jako svůj nový domov a najdete tu ochotné pomocné ruce a hlavně zotavení po vysilující práci, s níž jste se až do vyčerpání rozdával lidem v předchozí farnosti! Ať se stále bohatě naplňuje vaše motto:

„Pro všechny jsem se stal vším, abych stůj co stůj zachránil alespoň některé.“
Přeji vám k tomu hodně zdraví, síly a Božího požehnání!

Na P. Puzkiewicze je možné se obrátit kdykoliv kromě pondělí.

Antonie Vanišová, foto: Ladislav Stuchlík

COMPLETE INTERNET SERVICES

Microsoft
CERTIFIED
Partner

Networking Infrastructure Solutions

www.cis.cz

Dovolujeme si Vám oznámit, že jsme dne 15. května 2009 splnili všechny podmínky k získání certifikátu Microsoft Certified Partner.

Nyní jsme jedinou firmou od Hradce Králové na sever, která je oprávněna používat tento prestižní titul.

KLEMPÍŘSTVÍ - POKRYVAČSTVÍ

Z&L Kundrát

Lázně Bělohrad

739 013 876, 731 554 243
www.strechylkondrat.net
e-mail: strechyl.kundrat@seznam.cz

KAMENICTVÍ

Veverka

Miletín 250
telefon: 493 693 469, mobil: 603 484 779

Chcete se dozvědět o životě včel a potěšit se krásnou brožurou? Upozorňuji na **Jubilejní almanach včelařů Bělohradska a okolí**, který důstojně reprezentuje naše město. Almanach má velmi zajímavý a hodnotný obsah a exkluzivní grafické ztvárnění s barevnými fotografiemi Bělohradu. Spoluautorem je malíř Oskar Teimer.

Almanach stojí 35 Kč, koupit ho můžete v Památníku K. V. Raise a u včelaře pana Stuchlíka, Za mostem 430 nebo u ing. M. Kareše.

A. Vanišová

Pouštíme s tátou balóanky štěstí

Mateřské centrum Lázně Bělohrad, které je součástí Občanského sdružení ŽEN-SEN, se zapojilo do celorepublikové kampaně Síť mateřských center a Ligy otevřených mužů - **Táta dneska frčí**. Cílem této kampaně je zviditelnit roli otce a zároveň motivovat muže k většímu zapojení do života rodin a mateřských center.

V Lázních Bělohradě jsme zorganizovali akci pro celé rodiny s názvem „Pouštíme s tátou balóanky štěstí“. Dne 17. 6. 2009 od 18 hodin byl na Byšičkách pro děti i rodiče připraven program plný her, opékání buřtů, zpívání s kytarou a na závěr jsme vypustili asi 20 balóanky štěstí s přáním pro tatínky i celé rodiny. Počasí nám přálo, a tak se celá akce velmi vydařila. Hojná účast rodin s dětmi nás přesvědčila o tom, že naše činnost má opravdu smysl.

Zároveň tímto chceme poděkovat všem, kdo se na činnosti Občanského sdružení ŽEN-SEN podílejí.

*Hana Tomanová,
foto: Hana Smotlachová*

Oprava!

V mimořádném letním čísle Bělohradských listů došlo na str. 4 k vzájemnému přehození popisek fotografií. Za chybu se omlouváme.

Redakce Bělohradských listů.

Výstava včelařů se uskuteční 17. – 20. září v Památníku K. V. Raise

ZO ČSV v L. Bělohradě vás na ni seznámí nejen s osmdesátiletou historií chovu včel na Bělohradsku, ale hlavně se způsobem získávání medu pomocí nejmodernějších zařízení. Uvidíte živé včely s včelí matkou v uzavřeném skleněném úlu. Seznámíte se pomocí filmu a názorných tabulí s problematikou a organizováním chovu včel. Budete moci také ochutnat a zakoupit si kvalitní med, který včelky nasbíraly v čistém prostředí okolí L. Bělohradu. Pokud Vás včelařství zaujme, budete mít možnost seznámit se v klidu domova s tím vším z jubilejního almanachu k 80. výročí založení organizace, který vyzdobil nádhernými kresbami rostlin a motivů z Bělohradska výtvarník a také včelař Oskar Teimer.

Přijďte ve dnech 17.–20. září do Památníku K. V. Raise, budete vítáni. Slavnostní zahájení se uskuteční ve čtvrtek 17. 9. 2009 v 15 hodin. Výstavu uvede trubač slavnostní fanfárou.

ZO ČSV v L. Bělohradě

Oblastní ředitelství ČMSS

hledá z důvodů rozšíření portfolia finančních produktů finančního poradce do týmu pro oblast Lázně Bělohrad, Hořic a okolí. Nabízíme nadstandardní příjem, organizaci práce dle vašich potřeb, firemní výhody, práci ve finančním sektoru, zaškolení a podporu stávajícího týmu, vhodné i pro ženy na mateřské dovolené.

Kontakt: Ing. Lubomír Nekvasil,
mobil: 608 333 538,
e-mail: lubomir.nekvasil@cmss-oz.cz

Chaloupská Daniela

Barákova 174 (za poštou)

Lázně Bělohrad

Telefon: **602 417 263, 607757511**

PEDIKÚRA

**normální
i diabetická**

Dárkové poukazy

Masáže:

Medová detoxikační

Klasická

Luxusní čokoládová

skype:
dana.chaloupska

**Masáže provádím pouze
u Vás doma!**

Většina lidí buduje a krásí, někteří ale boří a ničí. Dokonce i kulturní historické památky. V letním čísle Bělohradských listů roku 2003 jsem psala o Zlatnici, bývalých zlatých a stříbrných dolech u Stupné, také o křížové cestě ze 30. let 20. století, s krásnými obrazy Jana Raimunda z Pecky.

Dnes je ze 14 zastavení 6 povaleno, některé obrazy jsou dokonce rozdupány, okna u kapličky vyražena. Umíte si představit bolest těch, kdo tuto křížovou cestu s láskou vytvořili, kdyby viděli své dílo tak poničené?

Nejhorší na tom je, že pachatelé vandalských činů ať už ve Stupné nebo v Lázních Bělohradě nejsou nějaké fiktivní bytosti, ale LIDÉ, kteří žijí mezi námi a které určitě známe. Svůj vlastní majetek si jistě pečlivě chrání.

Rodiče, všimněte si pozorněji toho, co vaši mladí ve volném čase dělají!

A. Vanišová

V neděli 28. června 2009 v ranních hodinách došlo v budově základní školy k havárii vodovodního potrubí u WC. Shodou náhod bylo na WC otevřené okno a voda částečně stříkala ven z budovy. Paní Jaroslava Roudná, která kolem osmé hodiny procházela přes školní dvůr, si prýstící vody všimla a okamžitě zavolala panu školníkově. Ačkoliv voda prosákla na chodbách o několik pater níže, včasným zásahem přivolaných hasičů se podařilo zachránit třídy a parketové podlahy v budově školy.

Chceme tímto paní Jaroslavu Roudnou poděkovat. Nebýt její pozornosti a občanské odpovědnosti, mohla voda o víkendu způsobit několikamilionové škody. Paní Roudná, děkujeme Vám.

Za zaměstnance školy

Jaroslav Jirásko

V baráku v naší ulici Na Zátíší má čtyřicítka pohárů. Musí přidělat další poličku, aby se další poháry vešly. To proto, že závodit začal i jeho šestiletý syn Honzík. V Dolním Lánově při posledním červnovém víkendě stáli táta i Honzík dohromady třikrát na sprinterské bedně.

Jan Volák

33letý borec, který s rychlými motorkami začal před deseti lety. Všeestranný jezdec Classic Volis Teamu Hořice. Za rok absolvuje okolo dvanácti republikových závodů i závodů v Maďarsku. V kategorii klasik jezdí v černé kombinéze na Hondě 500 CB. Koncem května vyhrál klasiky na 300 zatáčkách Gustava Havla v Hořicích. V neoficiálním mistrovství ČR na přírodních okruzích sedlá Honza Volák v červené kombinéze Hondu 600 RR. Na kapotě má osmičku a zatím mu patří pátá příčka v celkovém pořadí. Když jsem se Honzy Voláka ptal na doplňkový sport k jeho motorkám, tak říkal, že Kamenolom Javorka a práce v něm, a pak pokračoval:

„V klasikách bych chtěl po loňském druhém fleku letos vyhrát. Vloni mi vítězství uteklo o dva bodíky. Vyhrál jsem v klasikách před dvěma lety. Jinak jsou motorky hlavně o penězích a o kamarádech. Jeden závod přijde zhruba na 15 tisíc. Gummy, startovní, benzín, doprava. A v kámoších a sponzorech je velká opora. Bez nich by člověk nemohl jezdit.“

Karamboly? V Hořicích jsem to zahodil do lesa. Při tréninku ve Stašově esičku u Dachov. Naražená ruka, uražený zapalování, osmička na předku a Angličanovi jsem urazil motor. Jinak musím zaklepat.

Motorky mě baví. Chtěl bych si koupit staršího Chopera. Tu krásnou pohodlnou třináctistovku a vychutnávat si jízdu a krajinu. A pak lítání s modýlkem. Rádiem a páčkami ovládat letadýlko.

Jsem rád, že malej Honzík jezdí sprinty. Do 50 ccm. Na letišti. 400 m tam a 400 zpátky. I když dává s balonem pěkný šlupky, raději než s kopačkami spí s helmou...“

Hodně jsem se o závodění velkého Honzy Voláka dozvěděl od jeho mechanika, manažera, kamaráda a vůbec děvečky pro všechno **ROMANA VLAČIHY** (44), jehož kořeny sahají k Vlačihovým na bělohradskou Třetí stranu:

„Jezdil jsem s Vaškem Fejfarem autokrosy a před rokem jsem přešel k Honzovi. Starty nemá Honza špatný, ale jeho předností je vytrvalost. Po pátém okruhu hoši odpadají a on začíná. Trénovat jezdíme jedinečně na autodromy. Do Brna a Mostu. Jinde na přírodních tratích se nesmí. O to víc je tam při vlastních závodech adrenalinu. Honzovi nejlíp sedí Hořice a potom asi Most. Poslední Brno - Cena Franty Šťastného - bylo ohromné. Nádhernej had 53 jezdců. Honza mezi nimi patnáctý. Byli tam Poláci a vůbec slušná konkurence. Teď se hlavně soustředíme na klasiky. Po výhře v Hořicích byl Honza třetí v Uherském Hradišti. A to měl poruchu řazení a kvality dával rukou. Čekají tři závody: Ostrava - Radvanice, Těrlicko a Kyjov. Mezi největší soupeře patří v klasikách Novák, Loučka a Cerhousek. Snad to vyjde. Držte palce.“

Velké poděkování sponzorům: TAKO, LOGICPRIM services, TIMKO, kovovýroba FIŠER, ARMOTRADE, REGION STAR, SHUTERS BAR a RP TOOLS.

Při povídání o motorkách jsem se nezapomněl zeptat Veroniky, hezké a příjemné přítelkyně Honzy Voláka, zda nemá o něho při závodech strach: „Strach tam určitě je, to ani jinak nejde. ale nesmí si ho člověk připouštět.“

Eduard Čeliš,

foto: Roman Vlačiha a Jaroslav Voves

TAKO

LOGICPRIM
Services

ARMOTRADE
výroba a montáž betonářské výzruže

Fišar kovovýroba

Timko
zpracování dřeva s.r.o.

Táta a syn Volákoví

VII. ročník letního turnaje přípravek v L. Bělohradě

V sobotu 27. 6. pořádal místní oddíl kopané po roční odmlce již VII. ročník fotbalového turnaje přípravek. Letos se na 3 hřištích v Bažantnici představilo celkem 19 mužstev. Z toho 12 v kategorii mladší (ročník 2000 a ml.) a 7 v kategorii starší (ročník 1998 a ml.). Poprvé se hrál turnaj jako mezinárodní, když se představila 4 mužstva z klubu KS GRYPF Świdnica a jedno mužstvo KGHM ZAGŁĘBIE Lubin. Celkem se tak představilo 214 hráčů. První místo v kategorii mladší přípravky obsadilo mužstvo FK Chlumec n/C. a ve starší 1.FK Nová Paka.

Poděkování patří celému organizačnímu štábu a všem, kteří přispěli, aby turnaj proběhl úplně bez problémů.

Jiří Bičičtě, foto: Zdeněk Balabán

Tři lázeňská zastavení bělohradských radních

Ve dnech 5. a 6. června se členové rady města zúčastnili výjezdního zasedání Rady Města Lázně Bělohrad v západočeských lázeňských městech. Cíle – seznámit se s mírou spolupráce lázní a samosprávy při údržbě a organizaci města a navštívit renomovaná golfová centra.

Zastavení první – Mariánské Lázně

Mariánské Lázně jsou pravděpodobně nejkrásnější západočeské lázně. Ve městě jsme kromě dvou výjimek neviděli neopravený dům, lázeňské hotelové domy postavené převážně v klasicistním a novorenesančním slohu jsou rekonstruovány v souladu s celkovou barevně architektonickou koncepcí města. V centru města se na každém kroku můžeme setkat s opravdu překrásně řešenou květinovou výzdobou, parková a květinová výzdoba je nedílnou součástí města a podle ročního období je pravidelně měněna. Parky jsou jedním z charakteristických rysů města, původní koncept parkové úpravy vytvořil v 19. století architekt V. Skalník a město i lázně o parky pečují téměř 200 let s důkladností a patřičnou pýchou.

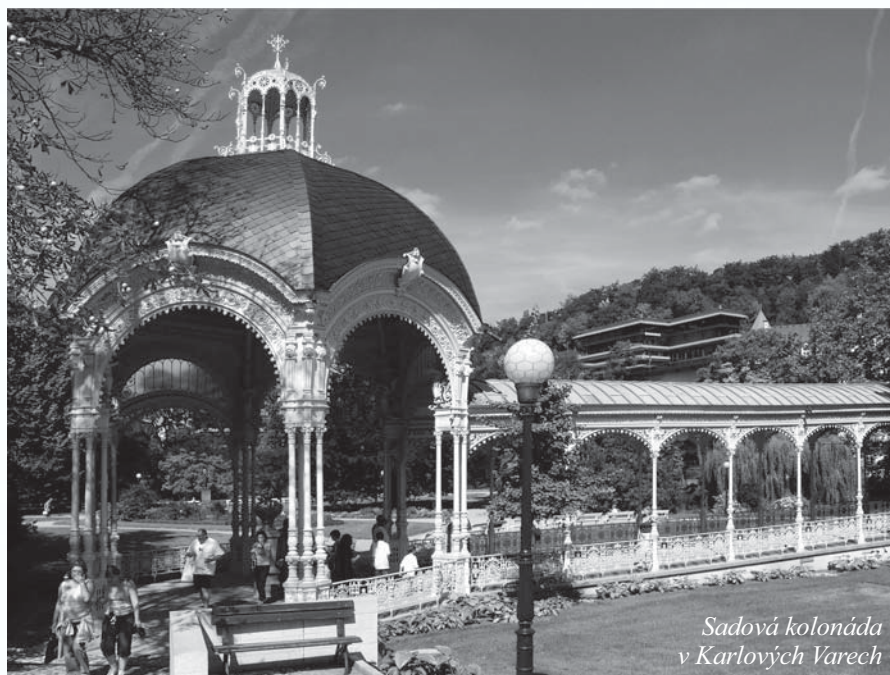
V Mariánských Lázních jsme se setkali s místostarostou města Jiřím Chvalem, který potvrdil, že vzhled města je udržován společnými silami městské samosprávy a lázeňských společností. Samotné město zaměstnává deset stálých pracovníků údržby města a vynakládá milionové částky ze svého rozpočtu na údržbu parků a zeleně. S lázeňskými společnostmi dlouhodobě spolupracuje a existuje přesná dohoda, o které plochy pečuje město a o které lázně.

Mariánské Lázně jsou zajímavé především litinovou kolonádou z konce 19. století, která úspěšně napodobuje barokní styl. Zaujal nás pravoslavný kostel sv. Vladimíra a hlavně zpívající fontána. Klientela lázní je v současné době převážně ruská.

Další část návštěvy byla věnována mariánskolázeňskému golfovému hřišti Royal Golf Club Mariánské Lázně, což je nejstarší střeoevropské golfové hřiště (známé především tím, že bylo roku 1905 slavnostně otevřeno anglickým králem Edwardem VII.). Správce golfového centra nás informoval, že na údržbu zaměstnává přímo více než 10 pracovníků a údržbová technika má hodnotu více než 3 miliony korun. K postřihu plevele a údržbě trávníků se používají chemicky neškodné přípravky s ekologickými certifikáty (hřiště se nachází na hranici CHKO Slavkovský les). Hřiště slouží též jako oblíbené místo k vycházkám lázeňských hostů.

Zastavení druhé – Františkovy Lázně

Františkovy Lázně jsou nejmenší západočeské lázně, ale architektonickým řešením, parkovou a květinovou úpravou a čistotou úspěšně konkurují Mariánským Lázním. Tento žlutobílý klenot západních Čech (fasády hotelů a domů v centru si

udržují jednu barevnou linii – kombinaci žluté a bílé). Lázně v tomto městě provozuje tak jako v Bělohradě jedna společnost – Lázně Františkovy Lázně a.s., takže spolupráce města a lázní je jednodušší a obě instituce ruku v ruce pečují jak o vzhled města tak například i o kulturní vyžití (kulturní akce ve městě jsou propagovány společně jak „městské“, tak „lázeňské“). Nezapomenutelnou dominantu centra města tvoří lázeňská kolonáda, kvalitu života pozvedlo otevření Aquafora (relaxační centrum, které je kromě plaveckého bazénu tvořeno wellnesscentrem, posilovnou, saunou a celou řadou vodních atrakcí) a při prohlídce samozřejmě nesmí chybět pohazení symbolu zdejších lázní - bronzové sochy Františka (plastika malého chlapce s rybou) od sochaře Adolfa Mayerla. Žena, která se na plastice dotkne chlapcovy levé nohy, v brzké době otěhotní.

Také ve Františkových Lázních se nalézá golfové hřiště – Golf Resort Františkovy Lázně – Hazlov. Tento areál jsme z časových důvodů nenavštívili.

Zastavení třetí – Karlovy Vary

O Karlových Varech nemusíme sáhodlouze psát – minimálně filmový festival zná každý. Nejznámější lázeňské město České republiky je v současné době spíše výspou Ruské federace ve střední Evropě. V centru jsme češtinu slyšeli zřídka a s překládáním ruských informačních nápisů a názvů z ruštiny do češtiny si už ani nikdo hlavu neláme. Ještě štěstí, že jakožto absolventi socialistického školství jsme se v tomto městě bez problémů domluvili.

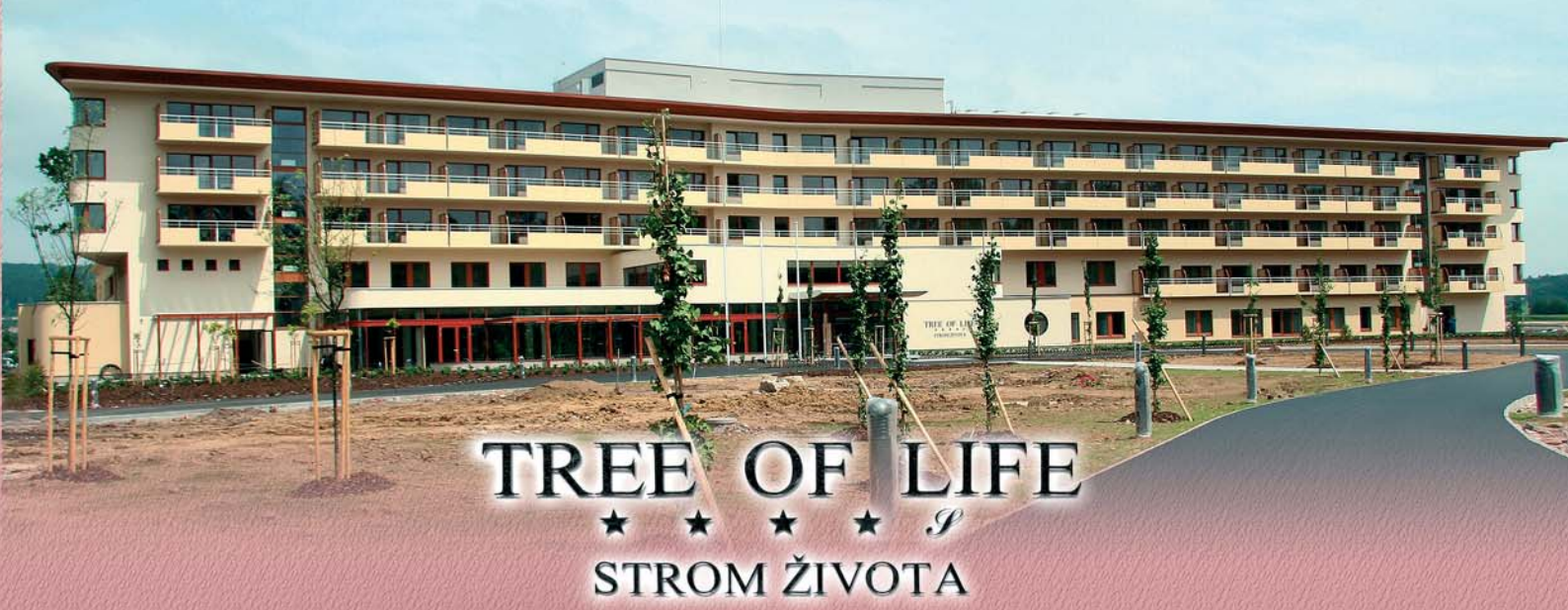
Karlovy Vary jsou oproti předějším lázeňským městům nesrovnatelně větší a poněkud postrádají klid a pohodu menších lázní. Krajské město se dusí v husté dopravě a centrum města je opravdu hlučné, předlidené a v současné době plně stavebních

úprav. Po krátké prohlídce centra, návštěvě Vřídla a prohlídce několika významných hotelů (Grandhotel Pupp, hotel Imperial...) jsme se vypravili k cíli, který nás zajímal více – golfové hřiště.

Astoria Golf Resort Cihelny – Karlovy Vary je jedno ze dvou golfových hřišť K. Varů. Je to moderní osmnáctijamkové hřiště otevřené v roce 2001 v obci Cihelny. Hřiště patří k největším v České republice a je navrženo jako přirozená součást původní vesničky – to znamená, že několik obydlí se stalo přirozenou součástí golfového areálu. Překvapilo nás, že skrz golfové hřiště vede železnice a projíždějící vlak nevyvede golfisty ani v nejmenším z klidu. Cestičky vedoucí golfovým areálem slouží jako výletní místo pro maminky s kočárky, pěší turisty i cyklisty. Úchvatné je především architektonické řešení golfového hřiště. Umělá jezírka a terénní nerovnosti jsou překrásně doplňovány keři, živými ploty, lesíky a umělými potůčky. Jednotlivé greeny dokonale vysekané se střídají se sice uměle, ale vkusně vysazenými dřevinami a vyšší trávou. Pohled z hotelu na tuto „umělou“ přírodu je úchvatný a při prohlídce areálu jsme nenarazili ani na jednu kopřivu.

Dvoudenní mise Rady Města Lázně Bělohrad byla díky panu starostovi Ing. Pavlu Šubrovi dokonale připravená. Program byl zaměřen na poznávání praktických zkušeností a přinesl nám mnoho zajímavých informací o problémech lázeňských měst. Návštěva přinesla jednoznačný poznatek – lázeňství je pro město pyšnicí se přízviskem Lázně deviza, o kterou pečují, rozvíjejí ji, využívají ji ke svému rozvoji a prosperitě všech obyvatel. Je to marketingový kapitál nedozírné ceny. Prosim, važme si lázeňství stejně, jako si lázní váží obyvatel Mariánských a Františkových Lázní a Karlových Varů.

Jaroslav Jirásko, foto: www.karlovy-vary.cz

TREE OF LIFE

★ ★ ★ ★ S

STROM ŽIVOTA

